

Jyrki Pellinen

katkaistut haulikot

poEsia

ntamo

Jyrki Pellinen

KATKAISTUT HAULIKOT

Jyrki Pellisen tuotanto

Näistä asioista, 1962, runoja
Kuuskajaskari, 1964, runoja
Niin päinvastoin kuin kukaan, 1965, runoja
Nuoruuteni ilmastot, 1965, proosaa
Tässä yhteiskunnassa on paha nukkua, 1966, runoja
Toisin sanoen kuuntelet, 1969, runoja
Moskova, 1971, runoja
Tähän asti minä olen puhunut, 1971, proosaa
Edessäpäin ovat tulevat juhlat, 1972, runoja
Kesän maa, 1973, runoja
Minä kirjoitan maljasta joka oli hidas, 1973, runoja
Satuja, 1974, proosaa
Yksin, 1974, proosaa
Valitut runot, 1975
Kertosäkeiden laulu, 1976, runoja
Kesän jälkeen värit muuttuvat, 1977, runoja
Lauttasaari, 1977, runoja
Kuinka en pakenisi, 1978, runoelma
Sade ja muita kertomuksia, 1975, proosaa
Avaan oven ja olen kotona, 1979, proosaa
Minä matkustan, aurinko paistaa, 1982, proosaa
Valitut runot, 1983
Kun sinussa on joku, 1983, runoja
Muina iltoina kun kirjoitin, 1985, runoja
Yön kaunottaret ovat todellisia kuvitelmia, 1987, runoja
Huulilla kylmä tuuli, 1990, runoja
Ennen ja jälkeen, 1994, runoja
Ei ilman tätä, 1997, runoja
Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004
Sadevesirakkaus, 2005
Sinistä ja punaista, 2006

(c) Jyrki Pellinen 2006

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerrallaan -kustantamon ja Nihil Interitin
poEsa-runoteossarjassa 2006.

ISBN 978-952-215-218-3

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ntamo 2012

www.ntamo.net

Jyrki Pellinen

KATKAISTUT HAULIKOT

runoelma

poEsia

[1]

Radio ähkäisee, kaupunki odottaa vieraita: My Lain vangit,
kukaan ei heti tule, seuraavana Teuvo Aura luennoi vahingossa
politiikan yliopistossa. Ihmiset kuin nallit keikkuvat

jäykästi kadun kulmassa, kevään virta veden mielen
osoitus ennen ihmisiä, Koffin hevosten jalkarätit harjoja,
linnakonsertit tulevat muotiin,

ja sitten pysähtyy kaikki
alkaa alusta niin hitaasti, että tuntuu mahtavalta tai ainakin
ainoalta. Vieraita tulee kaupunkiin maalta,

en saa sitä muuttumaan, Kansallismuseota kuin ujoa
isoa konetta näytetään ulkomaalaisille, täällä me asumme,
paljasjalkainen olen, Mannerheimin tiellä on yhä se sama sokeain

käsityöliike, jossa myydään kalevalakoruja,
olen tuonut tänne Turunkin, mutta se sopii tänne, täällä
kirkon kello vain ei koskaan lyö

[2]

Maailma on laivan nauha ja lähtee merelle. Tänään näin Grispholmin, näin
valkoisen
keinutuolikuun, katsoin pimeään huoneeseen joka kuin tikan silmä punainen
oli kun
en voinut muuta, näin

yhteenkasvaneita kiviä joitakin epäselviä myttyjä eikä maailman tilasta
ollut vieläkään tietoa, olin kiinni
keksin raudun laulut, hauen viisauden
ranskalaisen kalan tarttuvan riimin

leukani oli ommeltu kiinni ja kylmän sodan
muistiinpanot alkoivat liian myöhään kenraali S.
oli maailman hyvinvoivin mies minä kuljin hatussa kuin neula
ja jälkeensä vaikka kesken unienkin pystyin selittämään
jokaisen runoni vaikka kuinka nukkuneen kuvan

[3]

Rauhassa kanssani maailma jakautui (älä nyt sekoita sitä) tuuli ikkunasta seudun piti olla, maan kasvaa liikkumatta loputtomiin, kaikki tuttavaniikin jo tunsivat minut vaikka kuinka hyvin, enää en tullut seuraan

ja sanonut: kas, samanlaiset vaatteet, olette kuin kaksi siskosta, nyt minulla jo oli sanoja ja kuolin niihin, monta monta kuolemaa jo takanani ei ollut niiden hauta, ja jos unohdin

elää, valekuolemia oli kohta sata ja minä olen ainoa joka tässäkin talossa häiritsen ja soitan, soitan klassillista pianoa ja kaikella tällä on kotoinen merkitys kun koteja on vain yksi ja kuinka siamilainen voi omassa vatsassaan olla yksin minä potkin, ja rähjään,
ja tulisin esiin päivänä
jolloin Litmanen ja Selänne jo palaavat Suomeen, kas kun ei minua muuten ole,
minä soitan teille nopeasti särkyneen peilin

[4]

Muun maailman identtinen kaksoisuhka
kuurunon ääni, heraldinen optio,
panttivankidraamana sopiva rinnastus – äkilliseen
leikkaukseen, jonka ajaksi kaikki oikeudet
pidätetty

minulle jää runo, pitkä kertomus
varovainen lähestyminen, ennen kieltoa
joka aina tulee – ja jatkan matkaa kun
kerään tunteeni, turhat, eihän ole kysymys meistä
eikä teistä, eikä mikään uhka
ole niin yksilöllinen kuin väität,
vika on että olen ollut sanantuojana ja että kaikki
uhka on tähän omaan maailmaamme aina
tullut minun kautta

jokainen on tässä olen kaukainen vuori olen maailman vastaus josta
punainen lamppu näkyy, kun en soita
on lippu, kun on pimeää, on pimeää, eikä kurjuus ole huono uutinen
alkamaton vasta, rauha omien parissa

tässä on maailma unohdettu

[5]

Jonkin aikaa olin laillinen minä, kuin lintu Kupittaa lammessa, kukaan
ei heittänyt kivellä, samantekevää,
nähty johtajaa kaupungilla kävelemässä ottanut
tästä esimerkkiä, tullut toiseen epäluuloon; vaan

hänpä esitti sen hallitukselle... jo samana iltana kello ja
paperi kädessä: olen kuullut huhuja, että...
ja saanut aina asianmukaisen hyväksymisen... pysytellyt
muutenkin aina kaukana huoneissaan, poissa julkisuudesta, elää

tuo maailman unohtava joutsen, tuo suku, tuo seinä *to thee*
jolle jos vähänkin elää, voi piirtää
ruman kuvan, ja on heti selityksen velkaa
kun senkin sanoin, oli sekin ilta hiljainen

kuin hauta

[6]

Hekään eivät lähesty käytäntöä, elämää
omin sanoin, maisterit, monet, viittaavat likaisin
hansikkain hullun selvääottajat heittelevät eväitään
hienoon jääskeläiseen jäämään

tonneiksi, teorioiksi, ihan opiskeluvuosistaan saakka
jolloin noita ongelmia vielä oli,
ainakin hevosilla, ja samahan se on ihmisillä
sanoi Dahrendorf, ja minä kun olin kysynyt

jotain itsestäni ja mustalaisista, niin selkoa ei tullut
tai sitten en ymmärtänyt ymmärtäjäni
kertaakaan, oli kulunut kaksikymmentä vuotta
samassa kaupungissa ja hänellä yhä ollut valkeat käsineet,
valkeammat kuin koskaan

minä puursin asiani uusiksi käytäviksi
johdin keskustelun lokaan ja saveen,

siltä tuntui, ja kaukana uivat rivit
vuosista irrallaan, ja kaikkialla sama ehtymätön sulautuminen

omaan perheeseensä, jota heilläkään
äkkiä ei ollut

Katkaistuissa haulikoissa Jyrki Pellinen
pureutuu lähi- ja yleiseen historiaan.
Mm. *Kertosäkeiden laulusta* (1976)

tuttu pitkä säe ja vapaasti hengittäen toteutettu
säkeistömuoto tukevat “pitkää kertomusta”
– tulemisen, tapahtumisen ja tuntojen virtaa,
johon me kaikki olemme runoilijan silmin
heitetyt.

Tuloksena on tilinteko, joka ei säästä ketään:
kunnianosoitus kaikelle, mitä “ihmiset, itse-
päisimmät heistä, muut taiteilijat yksin / ovat
luoneet”.

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerrallaan -kustantamon ja Nihil Interitin
poEsa-runoteossarjassa 2006.

ISBN 978-952-215-218-3

ntamo 2012 | www.ntamo.net

